

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2019 r.

sprawy **P. S. i J. D.**,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 września 2018 roku, sygn. IX Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 29 września 2017 r.,
sygn. X K [...],

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
oskarżyciela posiłkowego A. K.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 września 2017 r., sygn. X K [...], Sąd Rejonowy w R. uniewinnił oskarżonych P. S. i J. D. od zarzucanego im czynu polegającego na tym, że w dniu 21 czerwca 2013 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu jako członkowie Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w R. przedstawili w sprawozdaniu finansowym za rok 2012 roku Walnemu Zgromadzeniu Członków Spółdzielni Mieszkaniowej [...] nieprawdziwe dane dotyczące zysku spółdzielni za 2012 rok, tj. o czyn z art. 267d § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 roku – Prawo spółdzielcze.

Apelację od powyższego wyroku złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, wskazując na szereg uchybień, jakich dopuścił się w jego ocenie Sąd I instancji. Wyrokiem z dnia 21 września 2018 r., sygn. IX Ka [...], po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w K. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R..

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył kasacją pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zarzucając rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 433 § 1 i 2 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dokonanie dowolnej i sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania oceny dowodów, w szczególności dowodów z zeznań świadków J. P., B. P., A. K., w sytuacji gdy świadkowie wskazywali na nieprawidłowości w poczynaniach oskarżonych jako członków zarządu, nieprawidłowe wykonanie obowiązków członków zarządu, a ich twierdzenia zostały potwierdzone opinią biegłego sporządzoną w przedmiotowym postępowaniu, która wykazała nieprawidłowości, co jednocześnie prowadzi do odpowiedzialności oskarżonych jako członków zarządu pełniących funkcję nadzorczą nad prawidłowym funkcjonowaniem Spółdzielni,

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., art. 433 § 1 i 2 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej i pominięcie, że oskarżeni nie zachowali należytej staranności w wykonywanych obowiązkach, w szczególności w zakresie sprawowanego nadzoru finansowego, w sytuacji gdy obowiązki nałożone na nich z racji pełnienia odpowiednich funkcji w zarządzie spółdzielni wykonywali nieprawidłowo, zasłaniaли się nieznajomością przepisów z zakres finansów spółdzielni mimo, że mieli obowiązek je znać i stosować, nie zwracali uwagi na pojawiające się głosy specjalistów z zakresu księgowości (tj. świadek B. P. będąca wieloletnią główną księgową w spółdzielni) dotyczące nieprawidłowego sporządzenia bilansu i sprawozdania finansowego za 2012 rok, a nadto błędne uznanie, że oskarżeni nieświadomie podali w sprawozdaniu finansowym za 2012 r. nieprawdziwe dane (co nie pozwala nawet na przyjęcie ich nieumyślności), w sytuacji gdy wbrew twierdzeniom oskarżonych błąd ujawniony w sprawozdaniu finansowym był błędem prostym do wykrycia, co jednoznacznie stwierdziła biegła opiniująca w sprawie (a wcześniej jeszcze przed zatwierdzeniem sprawozdania finansowego wykryła go świadek B. P. i A. K., którzy bezskutecznie informowali o powyższym oskarżonych), co wskazuje na świadome, celowe i ukierunkowane

zachowanie działanie oskarżonych;

3. naruszenie prawa materialnego tj. art. 267 d § 2 ustawy - Prawo spółdzielcze, poprzez jego wadliwe niezastosowanie, w sytuacji gdy Sądy uznając, że nie można zarzucić oskarżonym działania z zamiarem umyślnym określonego w art. 267d § 1 ustawy - Prawo spółdzielcze, należycie oceniając okoliczności przedmiotowej sprawy winny dojść do przekonania, że oskarżeni naruszyli ciążące na nich obowiązki, działając co najmniej nieumyślnie, bowiem będąc świadomymi powoływanych zarzutów co do nieprawidłowości w sprawozdaniu finansowym i mimo tej wiedzy przedstawili nieprawdziwe dane w sprawozdaniu finansowym za 2012 rok, co wobec powyższego wskazuje oskarżeni popełnili czyn co najmniej na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu mogli przewidzieć, co winno skutkować zmianą kwalifikacji prawnej czynu oraz uznaniem ich winnymi popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 267d § 2 ustawy.

Podnosząc sformułowane powyżej zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. oraz wyroku Sądu Rejonowego w R. i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Żaden podniesionych w kasacji zarzutów nierzetelnej kontroli odwoławczej Sądu Okręgowego nie znalazł potwierdzenia w realiach sprawy. I tak, jeśli chodzi o zarzuty apelacji dotyczące błędnej oceny dowodów Sądu Rejonowego, trzeba zauważyć, że zarzuty te, choć polemizowały z zasadnością przyjęcia braku sprawstwa oskarżonych, to nie wskazywały żadnych konkretnych przejawów naruszenia zasad z art. 7 k.p.k., w szczególności zasad rozumowania czy doświadczenia życiowego, ograniczając się do forsowania oceny odmiennej, opartej na wersji oskarżyciela posiłkowego. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy odbyła się z poszanowaniem dyrektyw art. 7 k.p.k. i jako taka korzysta z ochrony wynikającej z tego przepisu.

Co więcej, Sąd Okręgowy w obszernej argumentacji na s. 3 i n. pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku podał powody, dla których zeznania A. K. nie mogły być wystarczającą podstawą przyjęcia świadomego i celowego działania oskarżonych. Wskazano tam też powody, dla których nie mogły być skuteczne próby przekonującego zbudowania alternatywnej wersji zdarzenia, w której rzekomo oskarżeni uknuli spiek przeciwko B. P.. W ocenie Sądu Najwyższego kontrola odwoławcza w zakresie zarzutów apelacji dotyczących błędnej oceny dowodów była sprawowana rzetelnie – Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich wniosków i twierdzeń apelującej w tej materii i podał powody ich nieuwzględnienia wspierając się szczegółową i wnikliwą argumentacją.

Co się zaś tyczy zarzutu z pkt 3 kasacji, odnoszącego się do naruszenia prawa materialnego, w istocie zarzut ten również zmierza do podważenia przyjętych w sprawie ustaleń faktycznych w kwestii przyjęcia nieumyślnego działania oskarżonych. Co kluczowe, zarzut o tej treści był przedmiotem zarzutu apelacji i został rozważony przez Sąd Okręgowy na s. 6 pisemnego uzasadnienia, gdzie trafnie wskazano, że wobec sporządzenia sprawozdania finansowego przez osobę kompetentną w zakresie zasad rachunkowości, a nadto poddania go badaniu przez biegłego rewidenta, trudno oskarżonym przypisać także naruszenie zasad należytej staranności, co było podstawą przypisania im działania nieumyślnego. W ocenie Sądu Najwyższego kontrola odwoławcza tego zarzutu apelacji była poprawna.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.